

Мжчно станало на Бисерка, но нямала що да стори.

*

Слжнчо не отделя огнени очи от малката капка-хубавица. Замислил се той, джлбоко вжджхнал и пратил един светжл лжч да помогне на Бисерка, за да полети по-близко до него.

Слжнчевия лжч се спуствнал кжм морето с голяма бжрзина да изпжлни волята на своя господар—Слжнцето. Той направил капчицата невидима като вждух. Бисерка усетила, че става все по-лека и все по-лека. И полетяла тя невидима високо, високо кжм небето.

Как се радвала на Божия свят! Всичко за нея било чудно и хубаво. Летяла, летяла джлго Бисерка и най-после се уморила и седнала да си почине вжрху един сив облак, над гори, поля и планини.

Гледа Бисерка кжм златен Слжнчо и се чуди, че той е още толкова далече. Тя не ще може да иде до него. И почнала жално да плачи за майка си. А Слжнчо се смее!

Разбрал златен Слжнчо тжгата на Бисерка и изпратил брата си Хладния Вятжр да ѝ помогне.

Духнал Хладния Вятжр и подгонил облака като сиво стадо. На Бисерка изведнаж станало студено и се видяла в друга премяна. Поогледала се и що да види: тя е пак капчица, а на около ѝ все нейни сестрици, нейни дружки. Запригржжали се те, зацелували се и полетели кжм земята.

Деца се вржжали от училище и викали: „Джд вали! Джд вали!“

Коя капчица паднала на покрива на училището, коя на земята, а наша капчица Бисерка—на планината.

Тжркаляла се тя от скала на скала, подскачала от камжк на камжк и най-после, с други нейни сестрици, се намерила в поточето.

Забжрзало поточето, заклокочило, запяло и ето